

Iva Topolovec
(kategorija dijakov, 2. mesto)

PESKOVNIK IZ STEKLA

Bil je pesek.

Na šesti dan v tednu sem pristala tukaj.

S trdim padcem na bok sem se gola sesedla na kristalno steklo,
pospremljena s snopom bleščeče bele svetlobe in krikom,
ki je še nekaj minut po padcu taval po neznanem prostoru.
Želel je pobegniti in se rešiti prhutajoč s sivečimi krili,
nato pa se je zaletel v prozorno ogrado in se odbil nazaj.

Bil je odmev.

Spomnim se,

ko sem ga slišala prvič.

Zlata zrna mivke,

ki so priletela v moje oči med padanjem,

so se zalepila na moja zrkla in če sem se jih poskušala rešiti,
me je pekoče žgečkalo.

Zato sem se odločila za slepoto.

Z njo ne mislim na črnino.

Veke so namreč ravno dovolj prosojne,

da so moj pogled obarvale oranžno.

Začarale se me s toplo svetlobo, ki so jo prepuščale.

Miže sem ležala na hrbtu in se smehljala.

Dokler se nisem več.

Bil je dolgčas.

Moj vid je postajal čistejši.

Solze so odplaknile tujke.

Enega za drugim.

Peska je bilo v očeh manj,

okoli mene pa več.

Obrnila sem se na trebuh in v plast zlata risala oblike.

Rožice, metulje, zajčke in svastiko.

Njihovi obrisi so postajali vse jasnejši in zapletenejši.

Prevalila sem se nazaj na hrbet.

Bila je luknja.

Naravnost nad mano je zrla vame in po meni trosila tanke nanose.

Vdihnila sem in kriknila,

nato pa se umaknila pod stekleno streho.

Odprtina je pesek curkoma pršila povsod.

Naenkrat ga je bilo na pretek.

Prekril je moja stopala in mi božal kožo.

Zajela sem ga z dlanmi in strmela vanje.

Nato sem se vrgla po tleh in pričela z delom.

Brez diplome iz arhitekture sem zidala peščene gradove.

Kot model mi je služil moj stekleni zapor z luknjo na vrhu.

Bilo je delo.

Naenkrat je bilo tako lepo ležati.

Zaradi vse debelejšje plasti peska je bilo udobno,
vsak dan sem iskala udobnejše položaje.

Včasih sem počivala na trebuhu,
tako da mi je brada počivala na rokah,
medtem opazovala svoj odsev v steklu pred sabo.

Drugič sem na prozorno steno naslanjala stopala,
tretjič pa svoje telo zakopala v pesek,
da mi je bilo toplo.

V svojem udobju sem počasi tonila.

Bila je panika.

Peska je bilo vse več,

vedno več,

čedalje več,

mnogo več,

več kot kadarkoli prej.

Potiskala sem ga ob zidove s stopali,

ga z dlanmi prenašala na bregove,

ki sem jih ustvarila,

ko sem se obupano reševala.

Razsuli so se nazaj,

jaz pa skušala zaplavati na površje
se rešiti,

osvoboditi,

pobegniti,

da me ne bi zasulo.

Bil je pesek.

Lepil se je na mojo prepoteno kožo,
mi silil v oči, nos, usta.

Pogoltnila sem ga,

da bi si le prihranila še nekaj minut.

Samo še malo,

čisto malo,

samo minuto,

le par sekund.

Za obrise na tleh,

za gradove,

ležanje.

In v hipu

ni bilo nič

več.